

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 731/05
21.02.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Новице Пековића, председника већа, Слободана Газиводе, Соње Манојловић, Драгана Аћимовића и Анђелке Станковић, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету оптуженог АА, због кривичног дела неовлашћеног набављања и држања експлозивне материје из члана 33. став 3. у вези става 2. Закона о оружју и муницији, одлучујући о жалби оптуженог АА, изјављеној против пресуде Округног суда у Зајечару К.бр.10/01 од 08.11.2001. године, у седници већа одржаној у смислу одредбе члана 375. ЗКП-а, у одсуству уредно обавештених Републичког јавног тужиоца и оптуженог АА, дана 21.02.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

УВАЖЕЊЕМ жалбе оптуженог АА и по службеној дужности ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Округног суда у Зајечару К.бр.10/01 од 08.11.2001. године, у погледу правне оцене дела и одлуке о казни, тако што Врховни суд радње оптуженог описане у изреци првостепене пресуде правно квалификује као кривично дело недозвољеног држања оружја и експлозивних материја из члана 348. став 2. у вези става 1. Кривичног законика („Сл. гласник РС“, број 85/05 од 06.10.2005. године), па га за то кривично дело осуђује на казну затвора у трајању од 6-шест месеци.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Округног суда у Зајечару К.бр.10/01 од 08.11.2001. године, опт. АА, оглашен је кривим због извршења кривичног дела неовлашћеног набављања и држања експлозивне материје из члана 33. став 3. у вези става 2. Закона о оружју и муницији и осуђен је на казну затвора у трајању од 1-једне године. Том пресудом, оптужени је ослобођен од обавезе плаћања трошкова кривичног поступка и паушала и одлучено је да исти падају на терет буџетских средстава суда.

Истом пресудом, применом одредбе члана 69. КЗЈ, оптуженом је изречена мера безбедности – одузимања предмета – једне ручне бомбе М-75, фабричког броја 9016.

Против ове пресуде жалбу је изјавио оптужени АА, због битне повреде одредаба кривичног поступка, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, због повреде кривичног закона и због одлуке о казни, са предлогом да Врховни суд побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање, односно исту преиначи тако што ће му изрећи блажу казну, односно условну осуду, уз захтев да буде обавештен о седници већа другостепеног суда.

Републички јавни тужилац у поднеску Ктж.872/05 од 16.05.2005. године, изнео је мишљење да жалбу оптуженог као неосновану треба одбити.

Врховни суд је одржао седницу већа у смислу одредбе члана 375. ЗКП-а у одсуству уредно обавештених Републичког јавног тужиоца и оптуженог АА, на којој је размотрио списе предмета заједно са побијаном пресудом, па је по оцени жалбених навода и предлога и става Републичког јавног тужиоца датог у напред

наведеном писменом поднеску, нашао:

Побијана пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, на које Врховни суд, као другостепени, пази по службеној дужности у смислу одредбе члана 380. став 1. тачка 1. ЗКП-а, па тако ни битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП-а, на коју се неосновано жалбама оптуженог указује, јер је изрека побијане пресуде разумљива и садржи јасан и потпун опис радњи извршења из којих произилазе сва законска обележја кривичног дела у питању, па је таква садржина чињеничног описа дела у питању у потпуности у складу са правном квалификацијом која је наведена у изреци првостепене пресуде – неовлашћено набављање и држање експлозивне материје из члана 33. став 3. у вези става 2. Закона о оружју и муницији, при чему околност на коју се у жалби оптуженог инсистира, а наиме да првостепени суд није навео пун назив овог кривичног дела, по оцени Врховног суда, изреку побијане пресуде не чини неразумљивом јер је првостепени суд у називу кривичног дела навео само оне радње које је оптужени извршио а не све алтернативно прописане радње извршења тог кривичног дела и само онај предмет кривичног дела на коме су те инкриминисане радње и вршене, док је својство предмета кривичног дела утврђено вештачењем од 25.01.2001. године. Стога, Врховни суд неоснованим оцењује жалбени навод оптуженог који произилази из садржине жалбе, да је побијана пресуда донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП-а.

Побијајући првостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, оптужени у жалби истиче да првостепени суд није на поуздан начин утврдио време када је набавио предметну ручну бомбу, од које чињенице зависи и правилна примена кривичног закона.

Врховни суд изнете жалбене наводе оцењује неоснованим, јер је првостепени суд на основу доказа које је извео и оценио, а пре свега на основу одбране са признањем оптуженог АА, несумњиво утврдио чињенично стање како је то описано у изреци побијане пресуде, па тако и време када је оптужени предметну бомбу и набавио.

По оцени Врховног суда, првостепени суд је на потпуно и правилно утврђено чињенично стање правилно применио кривични закон када је противправну делатност оптуженог квалификовао по члану 33. став 3. у вези става 2. Закона о оружју и муницији и објективним и субјективним елементима тог кривичног дела је у образложењу побијане пресуде дао потребне и правилне разлоге, па се супротни жалбени наводи оптуженог да је таквом квалификацијом инкриминисаних кривично-правних радњи на његову штету повређен и кривични закон, по налажењу Врховног суда, показују неоснованим.

Међутим, с обзиром да је 01.01.2006. године, ступио на снагу Кривични законик („Сл. гласник РС“, број 85/05 од 06.10.2005. године у даљем тексту КЗ), то је Врховни суд, по службеној дужности, испитујући временско важење кривичног законодавства, нашао да се у смислу одредбе члана 5. став 2. КЗ у односу на кривично-правне радње оптуженог описане у изреци првостепене пресуде има применити правна квалификација кривичног дела недозвољеног држања оружја и експлозивних материја из члана 348. став 2. Кривичног законика. Ово стога што је том законском одредбом (члан 348. став 2. КЗ), прописана казна затвора у трајању од шест месеци до пет година, која је блажа од оне прописане одредбом члана 33. став 3. у вези става 2. Закона о оружју и муницији (најмање три године затвора, дакле до 15 година затвора) који је важио у време извршења инкриминисаних кривично-правних радњи, па је дакле, Кривични законик блажи за оптуженог од Закона о оружју и муницији.

Стога је Врховни суд, одлучујући поводом жалбе оптуженог АА, а по службеној дужности, у смислу одредбе члана 380. став 1. тачка 2. ЗКП-а, са напред наведених разлога, преиначио првостепену пресуду у погледу правне оцене дела, налазећи да се у радњама оптуженог АА стичу законска обележја кривичног дела недозвољеног држања оружја и експлозивних материја из члана 348. став 2. Кривичног законика.

Одлучујући о кривичној-правној санкцији, с обзиром на измењену правну квалификацију кривичног дела Врховни суд је и уважењем жалбе оптуженог преиначио првостепену пресуду и у погледу одлуке о казни, тако што је оптуженог, уместо казне затвора у трајању од једне године на коју је осуђен првостепеном пресудом, осудио на казну затвора у трајању од шест месеци. При одмеравању казне Врховни суд је узео у обзир тежину дела чија је квалификација преиначењем првостепене пресуде у одређеној мери ублажена и остале олакшавајуће околности (члан 54. КЗ), које се односе на то да је оптужени релативно млад, да је отац два малолетна детета, да породицу издржава од повремених радова, да до сада није осуђиван, те да је потпуно признао извршење инкриминисаних кривично-правних радњи у питању, те да је због тога изразио кајање. По налажењу Врховног суда, овако одмерена казна сразмерна је степену кривице оптуженог и

нужна да изрази друштвену осуду за кривично дело у питању, али и довољна за остварење у члану 42. КЗ прописане сврхе кажњавања.

Одлука о мери безбедности одузимања предмета – једне ручне бомбе М-75, фабричког броја 9016 донета је правилном применом одредбе члана 69. КЗЈ, тако да се њена законитост не може доводити у питање.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 391. став 1. ЗКП-а, Врховни суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар, Председник већа-судија,

Јелена Петковић-Милојковић, с.р. Новица Пековић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

љи